

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **T. Č.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1236/2016, sp. zn. S-JMK 99329/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. silničního zákona. Toto rozhodnutí žalobce žalobou napadá v celém rozsahu.

Pokud jde o jednotlivé žalobní body, uvedl:

Nezahájení řízení o dalších přestupcích

Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí I. stupně již v tom, že jeho vydání předcházela závažná procení vada. Není přípustné, aby správní orgán uznal žalobce vinným z toho, že jel rychlostí 183 km/h, ale nikoliv již z dalších přestupků, které měly shodnou oporu v důkazech. Správní orgán je v souladu se zásadou oficiality povinen stíhat všechny přestupky, o kterých se dozví.

Pokud správnímu orgánu postačovaly dostupné podklady k rozhodnutí o vině žalobce z jízdy rychlostí 183 km/h, nepochybně měl i dostatek indicí ke stíhání žalobce i z dalších (nižších) překročení rychlostí, která jsou zachycena na videozáznamu z PolCamu, neboť o těchto jednáních panovala shodná důkazní situace.

Žalobce tak byl v důsledku nekonání správního orgánu zbaven práva na společné projednání těchto jednání. To v důsledku má nepříznivé dopady na právní sféru žalobce, protože pokud by bylo ve společném řízení rozhodnuto též o dalších přestupkových jednáních, o kterých existují ve spise indicie, vytvářelo by to překážku res iudicata. To by bylo pro žalobce výhodnější, neboť ač již došlo k promlčení případné přestupkové odpovědnosti, hypotetická trestní odpovědnost ještě promlčena není. Není přitom vyloučeno, že žalobce např. bude obviněn z obecného ohrožení, neboť v obdobném případě došlo k odsouzení řidiče z obecného ohrožení právě pro rychlou jízdu po delší časový úsek.

Žalobce tak byl nezákonným postupem správního orgánu, kdy tento nezahájil řízení o dalších údajných překročeních rychlostí, zkrácen na ochraně překážkou res iudicata před zahájením nových řízení o těch jednáních ze stejného dne, o kterých správní orgán řízení nevedl.

Rovněž lze namítnout, že z videozáznamu lze stejně jako přestupkové jednání žalobce dovodit též přestupkové jednání dalších řidičů, kdy tito se nepochybně pohybovali stejnou nebo podobnou rychlostí jako žalobce. Je nepřípustné, aby si policisté v takovém případě vybrali, koho budou sankcionovat, neboť takový postup je v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem.

Pochybnost o kalibraci rychloměru

Žalobce v řízení před správním orgánem předně namítal, že měření rychlosti bylo provedeno rychloměrem, který pozbyl ověření. Rychloměr pozbyl ověření z důvodu dle § 7 odst. 2 písm. b) vyhl. č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, dle které *Platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti.*

Zároveň bylo měření provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, a i z tohoto důvodu je na předmětné měření nutno hledět jako na provedené neověřeným rychloměrem, neboť tak stanoví Ověřovací list, ve kterém je uveden závěr, že ověření je platné jen tehdy, je-li rychloměr užit v souladu s Návodem k obsluze. Žalobce tyto závěry v řízení před správním orgánem odůvodnil následujícím způsobem:

- a) Lze předpokládat, že v mezidobí od ověřovací zkoušky použitého rychloměru do změření žalobce došlo k přezutí letních pneumatik na vozidle, v němž je použitý rychloměr zabudován, na pneumatiky zimní, neboť ověřovací zkouška daného vozidla proběhla v letním období.

- b) Údajný přestupek se však měl stát 28. 1. 2015, tedy v období, kdy je povinné užít pneumatiky zimní. Lze tedy předpokládat, že v mezidobí od ověřovací zkoušky do změření žalobce došlo k přezutí pneumatik.
- c) Takový zásah by pak nepochybně měl za následek rozkalibrování rychloměru, neboť Návod k obsluze požaduje po výměně pneumatik provést kalibraci novou, k čemuž se žalobce odkázal na Návod k obsluze, když navrhoval u soudního jednání provést důkaz čtením tohoto návodu.
- d) Správní orgán tuto námitku žalobce vypořádal následně: „*Tvrzení obviněného o výměně pneumatik na služebním vozidle Policie ČR (...), jehož nedílnou součástí je měřič rychlosti (...), které by mělo za následek zánik platnosti ověření měřidla, je pouze hypotetické a není doloženo žádným důkazním prostředkem*“.
- e) Správní orgán tedy nerozporoval, že byly-li pneumatiky vyměněny, jde o změnu nebo úpravu měřidla, která může ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, ani že takový stav (tj. absence kalibrace po výměně pneumatik) je v rozporu s Návodem k obsluze. Správní orgán pouze rozporoval tvrzení žalobce, dle kterého byly pneumatiky na vozidle vyměněny.
- f) Žalobce zastává názor, že české přestupkové právo ovládá zásada vyšetřovací, kdy správní orgán je povinen zjišťovat stav věci v nezbytném rozsahu, tj. v takovém, aby o věci nezůstala žádná důvodná pochybnost.
- g) Za situace, kdy v řízení bylo zjištěno, že je-li měřeno rychloměrem umístěným ve vozidle, ve kterém byly vyměněny pneumatiky, je nutné na takové měření hledět jako na měření vozidlem neověřeným, a jedinou spornou otázkou zůstalo, zda policie v přechodu mezi ročními obdobími mění pneumatiky na svých vozidlech, bylo na místě, aby správní orgán dokazování doplnil ex offo.
- h) Proti sobě totiž stála domněnka žalobce - dle které policisté pneumatiky na služebních vozidlech při změně ročního období (resp. 2x ročně) mění, a tvrzení správního orgánu, dle kterého je tvrzení žalobce neprokázané, přičemž správní orgán ani netvrdil, že by taková domněnka nebyla pravdivá, nebo že by policisté pneumatiky neměnili. Je přitom nutno konstatovat, že tvrzení žalobce se jeví jako pravděpodobné, naopak se vymyká reáliím běžného života, že by policisté, povinni zasahovat za jakéhokoliv počasí, tedy i tehdy, je-li na vozovce sníh, led, nebo námraza, nebo lze-li takto předpokládat, neměnili na služebních vozidlech pneumatiky. V případě, že se v průběhu soudního jednání prokáže, že na policejním vozidle byly pneumatiky vyměněny, postačí toto dle žalobce k úspěchu ve věci, neboť správní orgány nezprostitly obviněného obvinění (nezastavily řízení) jen proto, že nebylo v řízení prokázáno, že by policisté v mezidobí mezi ověřením rychloměru a provedeným měřením vyměnili pneumatiky.

Správní orgán tedy měl ex offo zajistit podklady rozhodnutí, ze kterých by bylo možné logickými úvahami dovodit, že buď k přezutí pneumatik na daném služebním vozidle mezi

ověřovací zkouškou a údajným přestupkem vůbec nedošlo, nebo že sice k přezutí pneumatik došlo, ale následně byla řádně provedena nová kalibrace.

Správní orgán však zjevně zastává názor, že důkazní povinnost v řízení o přestupku leží na obviněném. S tím nemůže žalobce ve svém případě souhlasit a odkázal zde např. na rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5As 126/2011- 68.

Žalobce má přitom za to, že v jeho případě byla jeho námitka o výměně pneumatik natolik reálná a pravděpodobná, že správní orgán měl z úřední povinnosti provést dokazování za účelem jejího prověření, a to např. dotazem na příslušné Krajské ředitelství policie, když správní orgán má povinnost zjišťovat stav věci, o němž nepanují důvodné pochybnosti, jakož má i povinnost zjišťovat jak skutečnosti obviněnému v neprospěch, tak i v jeho prospěch. Pro správní orgán je nadto velmi snadné získat podklady, ze kterých by vyplynulo, zda v mezidobí došlo k přezutí pneumatik, a zda případně došlo k nové kalibraci rychloměru, pro žalobce je téměř nemožné tyto podklady získat.

Žalobce je přitom přesvědčen, že rychloměr neměl stanovené metrologické vlastnosti, neboť již z videozáznamu je patrné, že shodnou nebo nikoli výrazně nižší rychlostí se pohybovala všechna vozidla jedoucím stejným směrem. Je přitom absurdní, že by např. motorové vozidlo Ford Transit jelo rychlostí blízkou rychlosti 180 km/h, ač z videozáznamu, jenž je obsahem spisu, lze takovou skutečnost dovodit. Rovněž je z videozáznamu patrné, že vozidla se nepohybovala tak vysokou rychlostí, jak ukazoval rychloměr, což je možné zachytit při pozorování patníků, dopravního značení atp. Rovněž lze poukázat na to, že žalobce byl změřen při jízdě kolonou, kdy lze pochybovat o tom, že by tato jela tak vysokou rychlostí, jaká je žalobci kladena za vinu. Žalobce odhaduje skutečnou rychlost na 50 - 90 km/h.

Nekompletní videozáznam z průběhu měření

Žalobce v řízení před správním orgánem také namítal, že videozáznam, jenž je obsahem spisu, nezachycuje celý průběh měření, protože není možné ověřit, zda se k sobě vozidla v průběhu měření nepřiblížila, což je podstatné pro posouzení videozáznamu z hlediska dodržení Návodu k obsluze, když dle tohoto platí, že „*Měřené vozidlo musí být ve druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu*“. Rovněž se správním orgánem citované části rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8As 27/2010-75 jednoznačně vyplývá, že „*Aby bylo možno výsledek měření (užitým rychloměrem) akceptovat, musí policejní vozidlo o kontrolované vozidlo jet ve stále vzdálenosti od sebe, nebo se tato vzdálenost může zvyšovat*“.

Z videozáznamu, jenž zachycuje průběh měření, chybí 28 % měřené dráhy. Nelze tak určit, zda se měřící vozidlo na počátku měření, které není na videozáznamu zachyceno, k vozidlu měřenému (v rozporu s Návodem k obsluze) nepřiblížilo. Jelikož spodní hranice skutkové podstaty měla být údajným jednáním žalobce překročena o 3 km/h, je na místě se tímto zabývat, neboť i jen malé přiblížení mohlo mít za následek naměření vyšší než skutečné rychlosti právě např. o hodnotu 3 km/h.

K námitce nekompletního (a tedy neprůkazného) videozáznamu správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „*na Policii ČR ověřil, že videozáznam (...) je kompletní a žádná jiná jeho verze neexistuje. Videozáznam byl poskytnut v takové podobě, v jaké byl vytvořen měřičem*

(...), aniž by do něj byla jakkoli zasahováno. Videozáznam nikdo neseštíhával ani jinak neupravoval“.

Žalobce k tomu namítá, že (neprokázaná) skutečnost, že videozáznam v podobě, ve které je založen ve spise, vyšel již z rychloměru, a nebyl tedy následně upravován, by byla spíše v jeho prospěch, neboť by tak vznikly pochybnosti o funkčnosti daného rychloměru, kdy tento neopodstatněně pořídil videozáznam jen z části měření.

Jestli skutečně byl pořízen videozáznam jen o části měření, a nedošlo tedy k jeho následné úpravě, nic to nemění na tom, že takový videozáznam nelze použít jako důkaz o rychlosti žalobce v době měření, neboť z nekompletního videozáznamu (který nezachycuje celý průběh měření) nelze bez pochybností dovodit, zda nedošlo v průběhu měření k přiblížení měřícího vozidla k vozidlu měřenému, což by mělo za následek naměření vyšší než skutečné rychlosti.

Ať už tedy nekompletnost videozáznamu má původ v poruše rychloměru, nebo v následných úpravách, lze konstatovat, že tento videozáznam nepostačuje jako důkaz o vině žalobce z přestupku, neboť vždy zůstanou pochybnosti, zda se měřící vozidlo k vozidlu žalobce v průběhu měření nepřiblížilo.

Žalobce považuje za podezřelé až účelové, že ač videozáznam zachycuje více měření, ani u jednoho z nich není měření zachyceno celé, ani o jednom měření rychlosti tak nelze říci, že proběhlo v souladu s Návodem k obsluze, neboť nelze vyloučit, že v průběhu měření nedošlo k přiblížení vozidel.

Přitom z videozáznamu je zřejmé, že jsou v něm prováděny střihy, a to např. bezprostředně před začátkem zaznamenaného měření (vystřihnutý je právě začátek měření), při kterém měla být žalobci naměřena rychlost 183 km/h.

Není tedy pravdou, že „*Videozáznam nikdo neseštíhával, ani jinak neupravoval*“, jak vzal správní orgán za zjištěné, když z videozáznamu lze snadno rozpoznat, že obsahuje střih, když měření, při kterém měla být žalobci naměřena rychlost 183 km/h, začíná až na snímku č. F285059, kdy však měření probíhalo již v délce 28 metrů (kdy měření probíhá na úseku 100 m).

K prokázání, že chybí počáteční část měření, při kterém měla být žalobci naměřena rychlost 183 km/h, navrhuje žalobce provést jako důkaz zhlédnutí videozáznam po jednotlivých snímcích, z čehož vyplyne, že na videozáznamu není zachycen začátek měření, při kterém měla být žalobci změřena rychlost 183 km/h, když toto měření na videozáznamu začíná až na snímku č. F285059, kdy měřící vozidlo již od zahájení měření ujelo 28 metrů. Předchozím snímkem je pak snímek č. F284844, na kterém je však zachyceno předchozí měření, při kterém byla naměřena rychlost 167 km/h. Z navrženého dokazování tedy jednoznačně plyne, že videozáznam obsahuje střih, kvůli kterému ve videozáznamu absentuje začátek měření, při kterém měla být žalobci naměřena rychlost 183 km/h. Rovněž namítal, že ač mu není zřejmé, jak správní orgán u Policie ČR ověřoval kompletnost předmětného videozáznamu, nepochybně byly takto zjištěné informace podkladem rozhodnutí, když na jejich základě se správní orgán pokusil vypořádat námitku žalobce, že videozáznam není kompletní.

Žalobce však nedostal možnost se s těmito podklady rozhodnutí seznámit, ani se k těmto vyjádřit, čímž došlo k zásadnímu porušení jeho procesních práv žalobce, jak jsou zakotvena mj. v § 36 odst. 3 správního řádu.

Konečně, pokud se správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3As 9/2013-35 s tím, že *videosekvence zaznamenávající průběh měření pomocí přístroje PolCam představuje důkaz, který osvědčuje překročení rychlosti*, je tento odkaz zmatečný, když předtím správní orgán konstatoval, že „*se shoduje s obviněným v tom, že na videozáznamu schází okamžik, kdy bylo měření rychlosti zahájeno a také krátký časový interval 0,3 s, po které ji bylo měření rychlosti prováděno*“. Správní orgán tedy na jednu stranu vzal za zjištěné, že videosekvence zaznamenávající průběh měření žalobce není kompletní, na stranu druhou, této videosekvenci přiznal shodnou důkazní hodnotu jako videosekvenci zaznamenávající celý průběh měření. Přitom se správním orgánem citovaného rozsudku vyplývá, že nezbytná důkazní hodnota svědčí pouze takové videosekvenci z měření rychlosti, která zachycuje celý jeho průběh, neboť pouze tak lze přezkoumat, zda v průběhu měření nedošlo k přiblížení vozidel.

Právně kvalifikační úvaha správního orgánu o důkazní hodnotě nekompletního videozáznamu o průběhu měření tak je chybná, neboť závěry NSS o důkazní hodnotě videosekvence pořízené rychloměrem fungujícím na obdobném principu, jako rychloměr použitý při měření žalobce, lze aplikovat pouze pro ty případy, kdy tato videosekvence zachycuje celý průběh měření, neboť pouze tak je možné ověřit, zda lze výsledek měření akceptovat.

Jak totiž vyplývá se správním orgánem citované části zmiňovaného rozsudku NSS, „*aby bylo možno výsledek měření akceptovat, musí policejní vozidlo a kontrolované vozidlo jet ve stále stejné vzdálenosti od sebe, nebo se tato vzdálenost může zvyšovat*“.

Tuto skutečnost, tedy zda se v průběhu měření vozidla nepřiblížila, pak pochopitelně lze ověřit pouze tehdy, je-li na videosekvenci zachycen celý průběh měření. Lze tak konstatovat, že výsledek měření rychlosti, jak je prokazován videozáznamem, jenž je obsahem spisu, nelze akceptovat jako důkaz o rychlosti žalobce, neboť z videozáznamu nelze zjistit, zda nedošlo v průběhu měření rychlosti k přiblížení vozidel, když tento nezachycuje celý průběh měření.

Konečně závěr správního orgánu, že „*ze záznamu je patrná jak naměřená rychlost, tak samotný průběh měření*“, je v rozporu s výše uvedeným závěrem správního orgánu, kdy tento se shodl se žalobcem v tom, že „*na videozáznamu schází okamžik, kdy bylo měření rychlosti zahájeno, a také krátký časový interval 0,3 s, po který bylo měření rychlosti prováděno*“.

To dle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí I. stupně pro vnitřní rozpornost, neboť správní orgán jednak konstatoval, že videozáznam nezachycuje celý průběh měření rychlosti, následně však též konstatoval, že z videozáznamu je patrný průběh měření.

Pokud žalovaný tyto vady aproboval, je jeho rozhodnutí nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Přiblížení v průběhu měření

Žalobce dále namítá, že z dostupné části videozáznamu, která údajně zachycuje jízdu žalobce rychlostí 189 km/h (resp. 183 km/h po odpočtu odchylky), je zřejmé, že měřicí vozidlo se k měřenému vozidlu přiblížilo, což vyplývá z exaktně měřitelného zvětšení měřeného vozidla v průběhu měření. K prokázání svých tvrzení žalobce při jednání předloží odborné vyjádření, ze kterého vyplýne, že na prvním a posledním snímku měření (žalobce vychází z videozáznamu, jenž je mu k dispozici, na kterém samotný začátek měření chybí), při kterém měla být žalobci naměřena rychlost 183 km/h, má měřené vozidlo jinou zdánlivou velikost, kdy v průběhu měření došlo ke zvětšení jeho zdánlivé velikosti. Pokud zvětšení zdánlivé velikosti měřeného vozidla v průběhu měření rychlosti bude prokázáno, bude též prokázáno, že došlo k přiblížení vozidel, což Návod k obsluze zakazuje.

Zavinění

Ohledně zavinění žalobce co do údajného přestupku poskytl správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí následující úvahy: „*Správní orgán je toho názoru, že přestupek byl spáchán úmyslným jednáním, přičemž zavinění je zde dáno přinejmenším v rovině úmyslu nepřímého. Obviněný si musel být vědom, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost. Obviněný věděl, že porušuje zájem chráněný zákonem a byl s tím srozuměn*“.

K tomu žalobce uvedl, že předně, pokud by žalobce připustil, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 50 km/h, lze k takto odůvodněnému naplnění subjektivní stránky přestupku nutně namítat, že z úvah správního orgánu nelze nijak dovodit, jak správní orgán dospěl k závěru, že žalobce si musel být vědom, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost o více jak 50 km/h. Lze sice konstatovat, že pokud se řidič pohybuje rychlostí 183 km/h, musí si být vědom, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost. Nelze však s jistotou konstatovat, zda si je vědom, že překračuje rychlost natolik, že naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, když jeho spodní rychlostní limit překročil pouze o 3 km/h. Naopak lze spíše předpokládat, že si není vědom toho, že rychlostní limit překračuje o více jak 50 km/h, neboť rozdíl mezi rychlostí např. 173 km/h a 183 km/h je z pozice řidiče téměř nerozeznatelný. Žalobce tak má za to, že úvaha správního orgánu o tom, že žalobce musel vědět, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, je k odůvodnění míry zavinění ve formě úmyslu nedostatečná, neboť tato úvaha se zaprvé nejspíše vztahovala k „obecnému“ porušení nejvyšší povolené rychlosti. Pro zjištění úmyslu je však nutné pachateli prokázat, že mu byly známy skutečnosti zakládající odpovědnost za konkrétní přestupek, který je mu kladen za vinu. U žalobce by tak muselo být prokázáno, že věděl, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost o více jak 50 km/h, neboť to je znakem skutkové podstaty daného přestupku. Nic takového však z odůvodnění rozhodnutí I. stupně nelze dovodit. Jak žalobce již psal výše, správní orgán si nejspíše vystačil s konstatováním, že žalobce musel vědět, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost. Tato úvaha však nemůže postačovat, neboť zavinění musí zahrnovat všechny znaky skutkové podstaty. Lze tedy sice souhlasit se správním orgánem v tom, že pokud by žalobce skutečně jel rychlostí 183 km/h, musel by si být vědom, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, nemusel by si být však vědom, že překračuje rychlost o 50 km/h. Vědomostní složka nepřímého úmyslu tak nebyla žalobci prokázána, resp. tato je nepřezkoumatelně odůvodněna, když z úvah správního orgánu nelze logickým způsobem dovodit, že žalobce musel vědět, že překračuje rychlost o více jak 50 km/h. Co se týče další úvahy správního orgánu týkající se zavinění, a totiž, že „*obviněný věděl, že porušuje zájem chráněný zákonem*“, uvedl k tomu žalobce, že nebylo prokázáno, že by údajným přestupkem žalobce došlo k porušení zájmu chráněného zákonem. Lze toliko konstatovat jeho ohrožení

(zájmem chráněným zákonem zde je dle názoru žalobce zájem na bezpečnost silničního provozu).

Tuto úvahu lze proto opět označit za nepřezkoumatelnou, neboť je opřena o skutečnost, která nebyla v řízení zjištěna. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, č. j. 2Ads 58/2003-75.

Konečně úvaha správního orgánu o tom, že obviněný byl s porušováním zájmu chráněného zákonem srozuměn, je opět nepřezkoumatelná, a to pro nedostatek důvodů, když správní orgán nijak neuvedl své právně kvalifikační úvahy vedoucí k závěru, že žalobce byl s následkem svého údajného přestupkového jednání srozuměn. Srozumění přitom znamená volní vztah pachatele k následku jeho jednání v podobě lhostejnosti. Tento volní vztah je tak pachateli nutné prokázat a nelze ho a priori předpokládat. Nadto v případě, kdy je zavinění hodnoceno u přestupku, jako je právě přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, neboť pokud zájmem chráněným touto skutkovou podstatou je bezpečnost silničního provozu, srozumění pachatele s ohrožením nebo porušením tohoto zájmu lze konstatovat pouze tehdy, je-li pachateli prokázán lhostejný vztah k tomu, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit bezpečnost silničního provozu.

Dle názoru žalobce tak bylo spíše na místě posuzovat jeho zavinění co do údajného přestupku maximálně ve formě vědomé nedbalosti, pokud by bylo prokázáno, že žalobce věděl, že překračuje rychlost o více než 50 km/h, neboť si lze stěží představit, že řidič chová lhostejný postoj k tomu, zda svým jednáním poruší nebo ohrozí bezpečnosti silničního provozu. Lze spíše předpokládat, že řidič si sice je vědom toho, že např. překračuje nejvyšší povolenou rychlost, jakož si je i vědom toho, že může bezpečnost silničního provozu ohrozit nebo porušit, bez přiměřených důvodů však spoléhal na to, že bezpečnost silničního provozu neohrozí ani neporuší. Je totiž zřejmé, že pokud by řidič ohrozil nebo porušil bezpečnost silničního provozu, vystavil by tím v nebezpečí i svou osobu. Žalobce má za to, že nelze vycházet z toho, že řidič má sebevražedné sklony. Východiskem by proto mělo být to, že řidič svým jednáním, kdy vědomě překračuje rychlost, nechce bezpečnost silničního provozu ohrozit ani porušit, ale že „pouze“ bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že tento zájem chráněný zákonem neporuší ani neohrozí. Vyšší míra zavinění pak musí být prokázána.

Místo přestupku

Žalobce uvedl, že byl uznán vinným z jízdy rychlostí 183 km/h na desetikilometrovém úseku dálnice D1 („km 167-177“). V odůvodnění rozhodnutí I. stupně však správní orgán dovodil pouze to, že žalobce jel touto rychlostí v relativně krátkém (asi stometrovém) úseku, tedy po dobu, kdy je tato rychlost zobrazena ve videozáznamu z PolCamu. Výrok o vině žalobce z toho, že jel přesně danou rychlostí po celé délce toho úseku, tak nemá v odůvodnění oporu. Příčinu lze hledat v tom, že z podkladů rozhodnutí nelze žádným způsobem dovodit, že by se žalobce pohyboval rychlostí 183 km/h po celé délce daného úseku. Nadto je takový výrok v rozporu se spisem, neboť z videozáznamu (který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí) se podává, že žalobce jel v daném úseku pomaleji.

Sankce

Předně žalobce nesouhlasí se správním orgánem v tom, že silniční zákon příkazuje udělit pachateli přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 „*sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu*“.

Žalobce proto namítá, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, neboť dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku zakázána pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. Je nesporné, že v intencích případu žalobce je činností, kterou lze za spáchání předmětného přestupku zakázat, řízení motorového vozidla. Žalobce však zastává názor, že touto činností je pouze řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla skupiny B měl žalobce spáchat údajný přestupek.

Podle českého právního řádu neexistuje „obecné“ řidičské oprávnění, které by platilo pro všechny skupiny motorových vozidel. Oprávnění k řízení jednotlivých skupin motorových vozidel se získává zvlášť. A právě udělení řidičského oprávnění k řízení určité skupiny motorových vozidel je povolením nebo souhlasem státního orgánu dle § 14 odst. 1 téhož zákona, jehož obligatornost podmiňuje možnost uložení zákazu činnosti. Z toho vyplývá, že za údajný přestupek mohl být žalobci udělen zákaz činnosti pouze co do řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla z této skupiny měl údajný přestupek spáchat. Podle žalobce totiž obecně platí, přestupek spáchaný řízením nebo při řízení motorového vozidla určité skupiny je možné uložit jen v rozsahu té skupiny motorových vozidel, do které patřilo motorové vozidlo, které pachatel při páchaní přestupku použil.

Dále žalobce namítá, že správní orgán nesprávně vyhodnotil výši údajného překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 53 km/h) jako přitěžující okolnost. Lze sice souhlasit se správním orgánem v tom, že se jedná o „*výrazné vybočení z rychlostního limitu*“, tímto však je každé jednání, které naplňuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, když spodní rychlostní limit jeho skutkové podstaty je 50 km/h. Správní orgán se tedy dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když skutečnost, která je vlastní každému spáchání přestupku stejné skutkové podstaty, hodnotil žalobci v neprospěch. Nadto je z rozhodnutí zřejmé, že žalobce (údajně) naplnil skutkovou podstatu daného přestupku, přičemž její spodní limit překročil pouze o 3 km/h. Žalobce je názoru, že při hodnocení závažnosti přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona by mělo být zvlášť hodnoceno též to, o kolik byl spodní limit předmětné skutkové podstaty překročen, neboť na rozdíl od skutkových podstat přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 silničního zákona nemá daný přestupek horní rychlostní limit. V rámci stejné skutkové podstaty (a tedy i sankční sazby) tak jsou řešeny jak přestupky na samé spodní hranici rychlostního limitu, jako údajný přestupek žalobce, tak významně závažnější přestupky.

Správní orgán tedy nebyl oprávněn výrazné vybočení z rychlostního limitu hodnotit v neprospěch žalobce, jakož měl spíše hodnotit to, že žalobce překročil spodní rychlostní limit skutkové podstaty o pouhé 3 km/h, a toto zjištění zohlednit žalobci ve prospěch.

Dále žalobce namítá, že správní orgán hodnotil v jeho neprospěch též záznamy o proviněních proti pravidlům silničního provozu, které již byly zahazeny, kdy k zahazení došlo po roce od pravomocného rozhodnutí o nich. Na základě těchto nepřipustných podkladů uložená sankce tak nemůže být považována za zákonnou.

Žalobce též namítá, že samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze nijak dovodit, jak správní orgán došel k závěru, že takto „uložená sankce splní svůj výchovný účinek v souladu se zásadami správního trestání“.

Z odůvodnění rozhodnutí I. stupně sice vyplývá, proč správní orgán ukládá sankci „v horní polovině možného zákonného rozpětí“.

Odůvodnění uložení pokuty ve výši 8.000 Kč a zákazu činnosti na dobu 10 měsíců však v rozhodnutí I. stupně absentuje.

Žalobce má za to, že takový deficit odůvodnění nelze připustit, neboť správní orgán mohl v horní polovině možného zákonného rozpětí uložit pokutu v rozmezí 5.000 až 10.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 6 měsíců až rok. Pokutu žalobce nevnímá jako přílišný zásah, avšak mezi tím, zda nebude moci řídit 6 měsíců nebo rok, je pro něj veliký rozdíl.

Mohl proto legitimně očekávat, že správní orgán odůvodní, proč mu uložil zákaz činnosti na samé horní hranici zákonné sazby (10 měsíců), aby se proti těmto důvodům mohl případně bránit v odvolacím řízení. Této možnosti však byl žalobce deficitem odůvodnění (jeho nepřezkoumatelností) zbaven.

Jelikož žalovaný nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu aproboval, je jeho rozhodnutí nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce nyní nabyt dojmu, že motivací správního orgánu k uložení tak vysoké pokuty bylo dosažení „započtení“ kauce, kterou žalobce složil ve výši 7.000 Kč při silniční kontrole následující po údajném přestupku.

Žádal proto o provedení čtyř správních spisů o náhodně vybraných přestupcích shodné právní kvalifikace jako důkazu o tom, že správní orgán ukládá v obdobných případech nižší sankci, protože je žalobci uložena sankce nezákonná, neboť správní orgán má rozhodovat ve stejných případech stejně. V tomto směru odkázal na ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

Informace o bodovém postihu

Dále namítá žalobce, že ve výroku rozhodnutí I. stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha zákona č. 361/2000 Sb.). To je dle názoru žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“.

Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je, dle recentní judikatury NSS, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí I. stupně o vině z „bodovaného“ přestupku, musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. V tomto směru odkázal pro srovnání na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6As 114/2014-69.

Neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách

Dále žalobce namítá, že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal „*aby mne před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, abych mohl případně namítat podjatost této osoby*“, žalovaný této žádosti nevyhověl, ač dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. Z citace uvedeného ustanovení vyplývá, že „*o tam, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje*“.

Žalobce tedy nemůže souhlasit se žalovaným v tom, že „*žádný správní orgán není povinen vyhotovovat kopie spisů a spravovat o určení oprávněné úřední osobě na písemné vyžádání účastníka řízení. Taková povinnost pro něj z ničeho nevyplývá*“.

Je tedy zjevné, že žalovaný postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobce o sdělení oprávněných úředních osob ve věci žalobce nijak nereagoval, a vydal napadené rozhodnutí.

Tato procesní vada přitom měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce (resp. jeho zmocněnec) zcela legitimně očekával, že mu informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť výslovně uvedl, že tyto informace požaduje k úvaze o vznesení námítky podjatosti, kterou je relevantně možné podat právě před vydáním rozhodnutí ve věci samé.

Zcela pochopitelně pak žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť pokud žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda tyto nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, protože zcela legitimně důvody svého odvolání nedoplňoval, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se i obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet“, případně „ztratit“.

Žalobce tak v důsledku byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť se zcela legitimně hodlal vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť chtěl nejdříve zvážit podání námítky podjatosti vůči nim, a jelikož tyto informace žalobci nebyly před vydáním napadeného rozhodnutí vůbec poskytnuty, ani nebyl žalobce vyrozuměn o tom, že mu tyto informace nebudou poskytnuty, nebylo v důsledku žalobci umožněno realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí tak pro něj bylo tzv. překvapivým rozhodnutím, neboť zcela legitimně očekával, že před vydáním napadeného rozhodnutí bude žalovaným vyrozuměn o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v jeho věci.

Neposkytnutí kopie spisu

Dále žalobce namítá, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), když na žádost zmocněnce žalobce obsažené v odvolání tomuto neposkytl „alespoň (...) policejní část spisu a protokol o ústním jednání“.

Nelze pominout, že správní orgán tuto žádost vůbec nevyhodnotil jako žádost o informace podle InfZ. Je sice pravdou, že zmocněnec žalobce výslovně neuvedl, že se jedná o žádost o informace podle InfZ, z judikatury NSS však lze dovodit, že je povinností povinného subjektu zjišťovat, podle jakého právního předpisu je o informace žádáno. Přichází-li v úvahu více právních předpisů, je pak nutné aplikovat ten, který poskytnutí požadovaných informací umožňuje v nejvyšší míře.

K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2013, č. j. 8Aps 5/2012-47.

Rovněž poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7As 61/2013-40.

Uvedl, že v daném případě se měl užít právě InfZ, ač žádost zmocněnce žalobce bylo možné vyhodnotit též jako žádost o nahlížení do spisu. Jelikož však InfZ (na rozdíl od správního řádu) umožňoval poskytnutí požadovaných informací způsobem, který požadoval zmocněnec žalobce, měl správní orgán tuto žádost vyhodnotit jako žádost podle InfZ, a požadované informace poskytnout.

Lze pak poukázat na to, že na překážku není ani § 2 odst. 3 InfZ, který stanoví, že se InfZ nepoužije, pokud zvláštní předpis komplexně upravuje poskytování určitých informací, neboť „*Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci*“. (Podle rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2As 38/2007-78).

Lze tak konstatovat, že jelikož zmocněnec žalobce alternativně žádal alespoň o poskytnutí části správního spisu, měl na její poskytnutí podle InfZ nárok, neboť dle výše citovaného rozsudku se uplatní výluka užití InfZ podle § 2 odst. 3 pouze tehdy, pokud účastník žádá o kompletní správní spis ve své věci. Zmocněnec žalobce však žádal pouze o část správního spisu (policejní spis a protokol o ústním jednání).

K úvaze správního orgánu, že požadované informace již byly zmocněnci žalobce poskytnuty před podáním žádosti, žalobce uvádí, že tato skutečnost není relevantní, neboť žádost o informace nelze odmítnout či jinak vyřídit s odkazem na skutečnost, že požadované informace již má žadatel v dispozici.

Zmocněnci žalobce se nedařilo požadované informace, které skutečně měl mít k dispozici, nalézt, a právě proto požadoval správní orgán o jejich opětovné poskytnutí.

V důsledku tak nebylo žalobci, resp. jeho zmocněnci, umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.

Jelikož žalovaný tuto procesní vadu aproboval, je i jeho rozhodnutí nezákonné, a to pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření žalovaný uvedl, že obsahem odvolání žalobce (před vydáním napadeného rozhodnutí), byla pouze neformální žádost zmocněnce obviněného – pana J., na vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a spravení jej o oprávněné úřední osobě. Ač byl žalobce vyzván k doplnění svého blanketního odvolání (např. v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo), své odvolání nikterak nedoplnil.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014-43, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno, a ani včasné doplněno. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což neučinil.

Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem již Krajský soud v Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22A 42/2014 a 22A 49/2014) žalobu zamítl. Žalovaný na rozsudky v uvedených věcech odkázal.

Výše uvedené platí pro žalobní body týkající se nezahájení řízení o dalších přestupcích, pochybnosti o kalibraci rychloměru, nekompletního videozáznamu, zavinění, místa přestupku, sankce, neoznámení bodového postihu (body 2-100 žaloby).

Pokud jde o žalobní body týkající se neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách, žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce se odvolává na ust. § 15 odst. 4 správního řádu, který uvádí, že o tom, kdo jde v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání *informuje*. Oprávněná úřední osoba na

požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení, a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

Žalobce však v odvolání nežádal o sdělení jména, příjmení, služebního čísla apod., žádal o *poučení*, kdy doslovně uvedl: „žádám následně odvolací správní orgán, aby mne před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, abych mohl případně namítat podjatost této osoby“.

Správní orgán tedy na požádání informuje účastníka řízení o oprávněné úřední osobě, nikoliv jen poučuje o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Tato povinnost z ust. § 15 odst. 4 správního řádu nevyplývá.

Zmocněnec žalobce i žalobce měl pak možnost jako účastník řízení kdykoli nahlédnout do spisu a veškeré jemu neznámé skutečnosti zjistit.

Závěrem pak žalobce ve svém odvolání konstatoval, že „Podání bude doplněno v zákonné lhůtě“. Tedy, vyjádřil vůli doplnit své odvolání bez toho, aby tuto skutečnost vázal na „poučení o tom, kdo bude ve věci rozhodovat“.

Informace o oprávněné úřední osobě se pak nikterak neváže a ani nemá žádný vliv na doplnění odvolání. Měl-li žalobce vůli doplnit své odvolání o určité skutečnosti, mohl a měl tak učinit nezávisle na skutečnosti, kdo bude určen v daném řízení jako oprávněná úřední osoba. V případě, že by žalobce zjistil, že oprávněná úřední osoba je podjatá, měl možnost podat námitku podjatosti vůči této osobě. Argumentace žalobce, že bylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby neseznamovaly s jeho argumentací a jeho obavy z toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání zamlčet, případně ztratit, jsou ničím nepodložené.

Prokáže-li se v řízení podjatost oprávněné úřední osoby, tato bude z vedení řízení vyloučena a bude ustanovena nová oprávněná úřední osoba. O zamlčování či ztrátě doplnění odvolání pak v souvislosti s podjatou úřední osobou nelze také uvažovat, neboť veškeré doručené písemnosti jsou nejdříve na podatelně zaevidovány, a až poté předané jednotlivým úředním osobám, a to právě i z důvodu předejití žalobcem nastíněné situace. Řádně podané doplnění odvolání tak nelze ani zamlčet, ani ztratit v neprospěch podatele - žalobce. K žalobní námitce týkající se neposkytnutí kopie spisu pak žalovaný uvedl, že dle ust. § 38 odst. 1, 2, 3, 4 správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce. Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Nevidomým osobám bude obsah spisu přečten. Na požádání správní orgán nevidomé osobě umožní pořízení zvukového záznamu. Správní orgán nevidomé osobě rovněž umožní, aby do spisu nahlížel i její průvodce. S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.

Otázkou, zda lze prostřednictvím InfZ nahlížet do správního spisu, resp. uplatnit právo na pořízení kopie spisu či jeho části, se zabýval NSS ve svém rozsudku č. j. 7Ans 18/2012-23. V tomto rozsudku judikoval, že nahlížení účastníka řízení do spisu podle ust. § 38 správního řádu je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je

nutno je aplikovat právě v případě, požaduje-li žadatel správní spis. V ust. § 38 správního řádu je upraven jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací, a proto se v tomto případě zákon o svobodném poskytování informací nepoužije, když podle jeho ust. § 2 odst. 3 se tento zákon mimo jiné nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém dřívějším rozhodnutí ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2As 38/2007-78, ve kterém judikoval, že: „nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu“.

Spis správního orgánu I. stupně, jehož kopii žalobce požadoval zaslat, je správním spisem. Žalobce tak má na základě ust. § 38 správního řádu právo se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. Přitom je nerozhodné to, jak byla žádost o zaslání kopie spisu nazvána. Podání se totiž v souladu s ust. § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Postup žalovaného, který nezaslal žalobci požadovanou kopii části správního spisu, byl správný, neboť nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.

Žalovaný trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, a v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech. Své rozhodnutí pak žalovaný náležitě odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na něž odkázal.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti.

Součástí správního spisu je spis Policie ČR Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, dálniční oddělení Domašov, které sestává z úředního záznamu o přestupku v silničním provozu, potvrzením o převzetí kauce, ověřovacím listem č. 211/14 vydaným dne 17. 10. 2014, fotodokumentaci kontrolovaného vozidla a řidiče pořízené policií digitálním

fotoaparátem, CD týkající se videosekvence průběhu měření rychlosti předmětného vozidla a Oznámení přestupku ze strany police MÚ Rosice.

MěÚ Rosice, odbor dopravy zahájil Oznámením o zahájení řízení o přestupku a předvoláním k ústnímu jednání na den 9. 3. 2015 v přestupkovém řízení proti žalobci, jemuž bylo Oznámení a předvolání doručeno, osobně ho převzal 18. 2. 2015. Dále je součástí výpis z evidenční karty řidiče – žalobce za období od konce roku 1998 do 6. 3. 2015, kdy bylo zjištěno, že v tomto období se žalobce dopustil celkem 13 přestupkových jednání.

K nařízenému jednání na den 9. 3. 2015 se žalobce nedostavil, neomluvil se, a proto bylo jednáno správním orgánem bez jeho přítomnosti. Z protokolu o ústním jednání z tohoto dne bylo zjištěno, že správní orgán provedl dokazování předložením a čtením listin, a to konkrétně Oznámení přestupku Policie ČR Domašov, č. j.: KRPB-24274/PŘ-2015-160040, sepsané s řidičem T. Č. na místě přestupku, potvrzení o převzetí kauce ve výši 7.000 Kč, úřední záznam o přestupku v silničním provozu sepsaný policistou pprap. M. Ř. a nstržm. P. V., fotodokumentace pořízená policií na místě silniční kontroly, ověřovací list č. 211/14 od měřiče PolCam PC2006 v. č. 1339PL/2008, vydaný autorizovaným metrologickým střediskem Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, výpis z EKŘ – T. Č. V rámci dokazování byla na počítači správního orgánu přehrána videosekvence průběhu měření rychlosti vozidla pořízena měřičem PolCam PC2006, v. č. 1339PL/2008 a byl promítnut návod k obsluze měřiče PolCam PC2006.

Pod tím uvedeno, že správní orgán shledal dostatek podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí.

10. 3. 2015, tedy den po nařízeném ústním jednání byla doručena správnímu orgánu plná moc, kdy T. Č. zmocnil Ing. M. J. k zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností, plná moc je datována dnem 23. 2. 2015.

Dne 11. 3. 2015 se k MěÚ Rosice dostavil Ing. M. J. a požádal o možnost prostudovat materiály obsažené ve správním spise č. j. MR-S 2118/15-ODO BAP, což bylo ze strany správního orgánu umožněno a dále požádal o kopie veškerých podkladů, žádosti bylo v plném rozsahu vyhověno.

Dne 12. 3. 2015 nařídil správní orgán opětovně jednání ve věci uvedeného přestupku, a to na den 16. 4. 2015. K jednání byl předvoláván jak samotný žalobce, tak i jeho zmocněnec Ing. M. J., 11. 4. 2015 mu bylo doručeno předvolání k nařízenému jednání (fíkcí). K nařízenému jednání se nedostavil ani žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy, přičemž u tohoto jednání správní orgán opětovně provedl dokazování předložením a čtením listin, a to celého policejního spisu a dále v rámci dokazování byla na počítači správního orgánu přehrána videosekvence průběhu měření rychlosti kontrolovaného vozidla a byl promítnut návod k obsluze měřiče PolCam PC2006.

17. 4. 2015 bylo doručeno správnímu orgánu podání zmocněnce žalobce, v němž uvedl, že obviněný z přestupku konstatoval, že vyloučil, že by jel dne 28. 1. 2015 rychlostí, jaká je mu kladena na vinu. Poukázal na to, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, když popisoval, z jakého důvodu se toto domnívá, přičemž se jedná o skutečnosti, podrobněji pak rozvedené v žalobě.

Vzhledem k písemnému vyjádření žalobce správní orgán požádal MěÚ Rosice, odbor dopravy, o poskytnutí kompletního videozáznamu z měření rychlosti vozidla pro potřebu správního řízení a uvedl v něm mimo jiné, že zmocněnec obviněného napadl videozáznam průběhu měření rychlosti vozidla Mercedes-Benz pořízený měřičem PolCam PC2006 v. č. 1339PL/2008, a to z důvodu, že videozáznam je sestříhán a schází začátek měření. Bylo požadováno zaslání videozáznamu v původní délce, tak aby bylo možno nezpochybnitelným způsobem vyhodnotit průběh měření rychlosti a rozhodnout tak o vině a trestu.

Dne 27. 4. 2015 je do spisu založen úřední záznam, z něhož vyplývá, že toho dne kontaktoval telefonicky MěÚ Rosice, odbor dopravy pprap. M. Ř., příslušník PČR, služebně zařazen na DO Domašov. Uvedl, že na DO Domašov byla doručena písemná žádost MěÚ Rosice ve věci poskytnutí kompletního videozáznamu z průběhu měření rychlosti vozidla Jmenovaný sdělil, že videozáznam, který byl správnímu orgánu předložen jako součást spisu č. j.: KRPB-24274/PŘ-2015-060040, je kompletní a žádná jiná jeho verze neexistuje. Videozáznam byl poskytnut v takové podobě, v jaké byl vytvořen měřičem PolCam PC2006, v. č. 1339PL/2008, aniž by do něj bylo jakkoli zasahováno. Chybějící sekvence z počátku obou měření byly způsobeny přímo záznamovým zařízením měřiče PolCam PC2006 v. č. 1339PL2008. Videozáznam nikdo nesestříhal ani jinak neupravoval.

28. 4. 2015 pod č. j. MR-S2118/15-ODO VAP/15 vydal MěÚ Rosice rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinným z přestupku, který mu byl sdělil v Oznámení o zahájení řízení a za uvedené přestupkové jednání mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 10 měsíců a byl zavázán k povinnosti zaplatit náklady za projednání přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal za žalobce jeho zmocněnec odvolání, kdy v něm uvedl pouze to, že žádá správní orgán, aby mu zaslal kopii spisu nebo alespoň jeho podstatné části pro sepsání odvolání (policejní část spisu a protokol o ústním jednání) do datové schránky, na e-mail nebo na adresu trvalého pobytu a následně žádal odvolací správní orgán, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kde bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále sdělil, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě.

Protože se jednalo o odvolání pouze blanketní a nemělo veškeré zákonné náležitosti, byl usnesením MěÚ Rosice ze dne 8. 7. 2015 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyzván, aby ve lhůtě 5 kalendářních dnů ode dne doručení usnesení v souladu s ust. § 37 odst. 2 správního řádu doplnil své podání ze dne 18. 5. 2015 (odvolání), které nesplňuje zákonné náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu a v odůvodnění rozhodnutí bylo citováno jak ust. § 37 odst. 2 správního řádu, tak ust. § 82 odst. 2 správního řádu, z nichž vyplývalo, v jakém smyslu má být odvolání doplněno. 8. 7. 2015 bylo usnesení dodáno do datové schránky zmocněnce a bylo doručeno fikcí dne 18. 7. 2015.

Na tuto výzvu uvedenou v usnesení zmocněnec žalobce žádným způsobem nereagoval, proto byl správní spis odvolacímu orgánu zaslán prvostupňovým správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí dne 5. 1. 2016 (do té doby nebylo blanketní odvolání doplněno) a rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že obsahem odvolání je pouze neformální žádost zmocněnce obviněného na vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a spravení jej, kdo bude oprávněná úřední osoba v odvolacím řízení, aby mohl případně namítat její podjatost.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán, jak je konstatováno, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Co se souladu rozhodnutí s právními předpisy v otázce zjištění stavu věci týče, odvolací orgán uvádí následující. Podle zásady materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2, což jsou základní zásady činnosti správních orgánů, jež jsou právně závazné, a jejichž porušení je důvodem pro zrušení rozhodnutí.

Podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo, mimo jiné, oznámení přestupku PČR, úřední záznam o přestupku v silničním provozu, CD záznam o přestupku s naměřenými údaji, potvrzení o převzetí kauce, ověřovací list měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče.

Z těchto nashromážděných podkladů vyplynulo, že obviněný řidič dne 28. 1. 2015 v 09:00 hod. řídil v km 167-177 dálnice D1, směr jízdy Praha-Brno, osobní motorové vozidlo tov. zn., přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 130 km/hod. o 53 km/hod., když mu byla naměřena rychlost 183 km/hod. (i s přihlédnutím k odchylce měření $\pm 3\%$ ze skutečně naměřené rychlosti 189 km/hod.).

Odvolací orgán, jak uvedl, se nejprve zabýval souladem postupu prvoinstančního orgánu před vydáním rozhodnutí s právními předpisy. Odvolací orgán neshledal procesní pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Řízení bylo zahájeno v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu doručením Oznámení o zahájení řízení obviněnému. V tomto podání byl obviněný poučen o svých základních procesních právech a povinnostech a byl současně předvolán k ústnímu jednání na den 9. 3. 2015. Projednání přestupku proběhlo dne 9. 3. 2015 v nepřítomnosti obviněného, dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť obviněný se k jednání, k němuž byl řádně předvolán, bez řádně omluvy nedostavil a o možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti byl poučen v předvolání. O ústním jednání byl sepsán protokol zachycující jeho průběh, zejména pokud jde o provedení dokazování. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí, proti němuž se obviněný v zákonné lhůtě odvolal.

Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bez důvodných pochybností zjištěno a prokázáno, že obviněný byl řidičem vozidla a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec. Tyto skutečnosti má odvolací orgán, stejně jako správní orgán I. stupně, na základě podkladů obsažených ve spise, za prokázané. Skutečnost, že obviněný byl řidičem vozidla, byla zcela bezpečně zjištěna, kdy obviněný byl jako řidič zastaven a kontrolován hlídkou PČR, které předložil také svůj občanský a řidičský průkaz na

místě kontroly. Do oznámení sepsaného na místě přestupku se obviněný nevyjádřil, ani jej nepodepsal. Obviněnému byla silničním rychloměrem PolCam PC2006 v. č. 1339PL2008 naměřena rychlost jízdy 189 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $z \pm 3\%$ při rychlostech nad 100 km/hod., s níž jsou všechny silniční rychloměry schvalovány, mu tak byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 183 km/hod. Předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 211/14 vystaveného dne 17. 10. 2014 s dobou platnosti ověření na jeden rok, tj. do 16. 10. 2015 včetně, který je součástí spisu. O výsledku měření rychlosti tak nemá zdejší správní orgán pochybnosti.

Do oznámení přestupku, do něhož se obviněný mohl písemně na místě na svoji obranu k věci vyjádřit, obviněný nicého neuvedl.

Při posuzování odpovědnosti obviněného za přestupek správní orgán I. stupně vycházel z podkladů obsažených ve spise a provedených důkazů, z nichž bylo jednoznačně zjištěno a prokázáno, že obviněný dne 28. 1. 2015 překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 130 km/hod. o 53 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení mu tak byla naměřena nejnižší skutečná rychlost 183 km/hod.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má odvolací orgán za prokázané, že bylo zcela bezpečně zjištěno, že obviněný byl řidičem vozidla a překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Dále mimo jiné uvedeno, že povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených uvedeným zákonem. Dle ust. § 18 odst. 3 uvedeného zákona, řidič motorového vozidla o maximálně přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg smí jet na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Obviněnému však byla naměřena rychlost 189 km/hod., při zvážení možné odchylky rychloměru byla minimální rychlost vozidla 183 km/hod. Překročil tedy nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 53 km/hod. Jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutné splňovat mimo jiné také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, měl obviněný vědět, že je povinen řídit se jako účastník provozu na pozemních komunikacích právními předpisy, měl a mohl tedy vědět, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/hod., kdy tuto rychlost je pak jako řidič povinen dodržovat. Že tak ovšem obviněný v okamžiku, kdy mu byla rychlost měřena, nečinil, tj. že nejvyšší dovolenou rychlost nedodržuje, ale překračuje, obviněný měl a mohl vědět, kdy o rychlosti vozidla řidiče informuje tachometr umístěný ve vozidle. Zavinění obviněného na daném přestupku je tedy dáno, kdy obviněný minimálně měl a mohl vědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost.

Správní orgán v rámci přestupkového řízení zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Z nashromážděných podkladů pak vyvodil závěry k objasnění skutečného stavu věci. Správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

K uložené sankci za přestupek žalovaný konstatoval, že za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích se dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) téhož zákona uloží pokuta od 5.000 do 10.000 Kč a dle ust. § 125c odst. 5 zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců až 1 roku. Správní orgán I. stupně po zvážení všech okolností (jak přitěžujících, tak polehčujících), uložil

obviněnému za přestupek pokutu ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 10 měsíců, tedy sankci pokuty i zákaz činnosti v polovině možného zákonného rozmezí. Konstatoval, že sankce byla uložena zcela v souladu s platnou právní úpravou, jak je řádně odůvodněno v napadeném rozhodnutí, kdy s tímto odůvodněním odvolací orgán zcela souhlasí, uložené sankce považuje za přiměřené, odpovídající okolnostem případu i osobě pachatele.

Krajský soud v Brně ve věci poté nařídil jednání na den 6. 9. 2017, kdy nařízení jednání žádal zástupce žalobce, žalovaný souhlasil, aby soud ve věci rozhodl bez nařízeného jednání. K nařízenému jednání se však žalobce ani jeho zástupce nedostavili bez jakékoliv omluvy, zástupce žalovaného se k jednání dostavil. U tohoto jednání zástupce žalovaného uvedl, že obsahem odvolání žalobce byla pouze neformální žádost zmocněnce obviněného na vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a spravení jej o oprávněné úřední osobě. Ač byl žalobce vyzván k doplnění svého blanketního odvolání, odvolání nikterak nedoplnil. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014-43, dostupným na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém) řízení platí, že pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

S ohledem na uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domnívá, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení.

K otázce neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách zástupce žalovaného uvedl, že žalobce se odvolává v žalobě na ust. § 15 odst. 4 správního řádu. Zmocněnec žalobce i žalobce měl možnost jako účastník řízení, kdykoliv nahlédnout do spisu a veškeré jemu neznámé skutečnosti zjistit. Žalobce ve svém odvolání v závěru konstatoval, že „Podání bude doplněno v zákonné lhůtě“. Vyjádřil tedy vůli doplnit své odvolání bez toho, aby tuto skutečnost vázal na „poučení o tom, kdo bude ve věci rozhodovat“.

Informace o oprávněné úřední osobě se pak nikterak neváže a nemá žádný vliv na doplnění odvolání. Měl-li žalobce vůli doplnit své odvolání o určité skutečnosti, mohl a měl tak učinit

nezávisle na skutečnosti, kdo bude určen v daném řízení jako oprávněná úřední osoba. V případě, že by žalobce zjistil, že oprávněná úřední osoba je podjatá, měl možnost podat námitku podjatosti vůči této osobě. Argumentace žalobce, že bylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté úřední osoby neseznamovaly s jeho argumentací a jeho obavy z toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání zamlčet, případně ztratit, jsou ničím nepodložené. Prokáže-li se v řízení podjatost oprávněné úřední osoby, tato bude z vedeného řízení vyloučena a bude ustanovena nová oprávněná úřední osoba. O zamlčování či ztrátě doplnění odvolání pak v souvislosti s podjatou úřední osobou nelze také uvažovat, neboť veškeré doručené písemnosti jsou nejdříve na podatelně zaevidovány, a až poté předané jednotlivým úředním osobám, a to právě i z důvodu předejití žalobcem nastíněné situace. Řádně podané doplnění odvolání tak nelze ani zamlčet ani ztratit v neprospěch podatele. K námitce žalobce týkající se neposkytnutí kopie spisu pak žalovaný uvedl, že žalobce namítá, že žalovaný měl jeho žádost o poskytnutí spisu či části spisu posoudit jako žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a požadovanou část spisu mu zaslat. Žalovaný uváděl, že dle ust. § 38 odst. 1, 2, 3, 4 správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Otázkou, zda lze prostřednictvím InfZ nahlížet do správního spisu, resp. uplatnit právo na pořízení kopie spisu či jeho části, se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7Ans 18/2012-23. NSS v tomto rozsudku judikoval, že nahlížení účastníka řízení do spisu podle ust. § 38 správního řádu je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je nutno je aplikovat právě v případě, požaduje-li žadatel správní spis. V ust. § 38 správního řádu je upraven jak okruh osob, jímž takové právo svědčí, tak práva spojená s nahlížením do spisu, postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno, postup ve zvláštních případech, i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí. Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu, je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací, a proto se v tomto případě zákon o svobodném poskytování informací nepoužije, kdy podle jeho ust. § 2 odst. 3 se tento zákon mimo jiné nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Kopii prvostupňového správního spisu, kterou žalobce požadoval zaslat, je správním spisem. Žalobce pak má na základě ust. § 38 správního řádu právo seznámit se s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. Přitom je nerozhodné to, jak byla žádost o zaslání kopie spisu nazvána. Podání se totiž v souladu s ust. § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Ke skutkovému stavu pak uvedl, že policejní vozidla jsou v zimním období osazena zimními pneumatikami stejných rozměrů, proto výměna pneumatik zimní za letní nemá jakýkoliv vliv na měření rychlosti ve vztahu ke kalibraci měřiče PolCam PC2006, jehož vstupní hodnoty pro kalibraci zůstaly nezměněny. Odvolací orgán uvedl, že odvolací námitka směřující do zpochybnění kalibrace měřiče PolCam PC2006 ve vztahu k použití jiných pneumatik v zimním a letním období je pak zcela bez významu.

K první žalobní námitce pak zástupkyně žalovaného uvedla, že se jednalo o pokračující delikt. Jedním ze znaků pokračování v přestupku je, že jednotlivé dílčí útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož přestupku, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem. Trestně právní teorie rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou

a souvislostí v předmětném útoku. Dle trestněprávní doktríny je rozhodujícím znakem pokračování v trestném činu, jenž jej i odlišuje od opakování trestného činu, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky, a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru.

K otázce zahlazení spáchaných přestupků z dřívější doby dle žalobce neměly být v jeho neprospěch hodnoceny také záznamy o provinění proti pravidlům silničního provozu, které byly již zahlazeny.

K tomu zástupkyně žalovaného uvedla, že v době platnosti trestního zákona od 1. 1. 2010: Podle rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8As 82/2000: „Zákon o přestupcích ani jiný zákon neupravuje otázku zániku trestnosti jednání, které bylo projednáno jako přestupek, ale i přestupkové právo obecně uznává, že v důsledku časového odstupu nelze kdykoliv v budoucnu klást k tíži provinilé osobě spáchání dříve projednávaného přestupku. Podle stěžovatele bylo na místě užít analogii s trestním zákonem o zániku trestnosti a zahlazení odsouzení. Se zřetelem k § 69 odst. 1 písm. c) a § 70 odst. 1 trestního zákona, lze uzavřít, že uplynula-li od spáchání přestupku či uložení sankce delší doba, po kterou se pachatel nedopustil jiného deliktu (analogicky s trestním zákonem 3 roky), je třeba na něho hledět, jakoby nebyl za předchozí přestupek trestán“. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8As 82/2010: „Městský soud měl hodnotit, zda byly pro takové analogické použití norem trestního práva v posuzované věci dány předpoklady vyplývající z judikatury zdejšího soudu. Správní orgány přihlédnutím k záznamům starším tří let překročily při hodnocení osoby pachatele přípustné meze správního uvážení“.

K namítanému zákazu řízení všech motorových vozidel a nikoliv pouze určité skupiny zástupkyně žalovaného uvedla, že řidič má pouze jedno řidičské oprávnění (ne tři, čtyři, pět ...), a to se mu odnímá.

K bodovému hodnocení přestupku zástupkyně žalovaného uvedla, že toto není sankce, nemusí být proto ve výroku o přestupku. Sankci u dosažení 12 bodů je pozbytí řidičského oprávnění na 12 měsíců, a to ve výroku o námitkách je.

Zástupkyně žalovaného proto trvala na tom, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud se musí ztotožnit se stanoviskem žalovaného v tom, že po celou dobu správního řízení byl žalobce i jeho zmocněnec naprosto pasivní, kdy skutečně se ani on ani jeho zmocněnec nařízeného ústního jednání (byly nařízeny celkem dvě jednání) nezúčastnili či alespoň jeden z nich a i podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zůstalo přes výzvu správního orgánu pouze blanketní, žádná námitka proti postupu správního orgánu I. stupně či napadenému rozhodnutí nebyla uvedena.

Pokud jde o postup správního orgánu, za této situace Krajský soud v Brně odkazuje např. na rozsudek NSS, č. j. 9As 34/2016-53, v němž uvedeno:

Rozšířený senát konstatoval, že „[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Může-li krajský soud v souladu s principem plné jurisdikce samostatně a nezávisle hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a na nich založené napadené výroky rozhodnutí přezkoumat v mezích žalobních bodů, musí být obviněnému z přestupku především umožněno tato skutková zjištění v řízení před krajským soudem zpochybňovat. Jinými slovy, jen proto, že obviněný z přestupku neuplatnil tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy v řízení před správními orgány, ač tak učinit mohl, nemůže krajský soud stejná žalobní tvrzení bez dalšího odmítnout jako opožděná nebo účelová.

Otázkou pasivity obviněného z přestupku ve správním řízení se NSS zabýval v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2As 217/2015-47. S podstatnou částí argumentace v této věci se rozšířený senát ztotožňuje. Lze také vymezit dvě situace, jejichž rozlišujícím kritériem je správné a úplné zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu). Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z nichž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu a naplnění skutkové podstaty přestupku podpořeno navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje; podobně v případě obhajoby obviněného z přestupku týkajícího se řízení vozidel pod vlivem návykové látky.

Odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím, a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzv. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní řád správní.

Jak bylo uvedeno shora, je právem obviněného zvolit si způsob obhajoby, bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány – nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostály.

Jak ale současně uvedl rozšířený senát v usnesení odkazovaném v bodě [44] shora, obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními neopravňuje k tomu, aby v ustanovení upravujícím procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by ve svých důsledcích znemožnil účinný postih za protiprávní jednání. Jinými slovy, využije-li „obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“

všechna myslitelná nebo třeba nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladem za vinu, jasně a nepochybně prokazují.

Krajský soud v Brně má za to, že správní orgány postupovaly tak, že byl zjištěn náležitě skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a věc byla také správně právně posouzena.

Žalobci je kladeno za vinu, že se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 uvedeného zákona tím, že dne 28. 1. 2015 v 09:00 hod. na dálnici D1 km 167-177, směr Praha-Brno, kde je omezena rychlost na 130 km/hod., řídil vozidlo značky Mercedes-Benz rychlostí 183 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více jak 50 km/hod.

Soud dospěl k závěru po provedeném dokazování správním orgánem I. stupně, že tato skutečnost byla nad vši pochybnost zjištěna, a to Policií ČR, dálniční oddělení Domašov, kdy policisté z tohoto dálničního oddělení při kontrole bezpečnosti silničního provozu kontrolovali mimo jiné vozidlo žalobce, kdy došlo v úseku, který je popsán ve výroku rozhodnutí, ke změření rychlosti silničním rychloměrem PolCam PC2006, rychloměrem, který dle přiloženého ověřovacího listu byl ověřeným rychloměrem s koncem platnosti dne 16. 10. 2015, přičemž nejvyšší naměřená rychlost byla 183 km/hod. v úseku, kde je zákonem povolená rychlost 130 km/hod. Rychlost 183 km/hod. byla změřena a je stanovena až po odpočtu možné odchylky $\pm 3\%$, když skutečná naměřená rychlost byla 189 km/hod. Soud má za to, že z policejního spisu, který se stal součástí správního spisu a z podkladů tam založených, zejména pak Úředního záznamu o přestupku v silničním provozu, přiložených fotografií a videozáznamu z měření, tato skutečnost byla nepochybně zjištěna. Žalobní námitka žalobce v tom, že nebylo postupováno v souladu s návodem, nebyla ničím podložena, jedná se pouze o obecné tvrzení se zdůvodněním, že silniční rychloměr byl zkoušen v říjnu 2014, k údajnému přestupkovému jednání žalobce mělo dojít koncem ledna a žalobce předpokládá, že od zkoušení rychloměru do naměření rychlosti 189 km/hod. koncem ledna zajisté došlo u policejního vozidla k výměně letních pneumatik za zimní s tím, že dle tvrzení žalobce se tímto situace změnila, resp. měla za následek rozkalibrování rychloměru, a pokud k přezutí pneumatik došlo, nebylo postupováno dle návodu k obsluze.

V tomto soud nesouhlasí s žalobcem a naopak se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že vstupní hodnoty pro kalibraci výměnou pneumatik zůstaly nezměněny (pokud k výměně došlo).

Pokud pak žalobce trvá na tom, že nebylo postupováno v souladu s návodem proto, že při přehrání videozáznamu není na záznamu zachycen úplně celý průběh měření rychlosti, a takový výsledek měření proto nelze akceptovat.

Soud se ani s touto žalobní námitkou žalobce neztotožňuje, správní orgán měl k dispozici natočený průběh měření, který byl u jednání správního orgánu I. stupně přehrán, včetně přehrání návodu k obsluze uvedeného rychloměru, když bylo zjištěno, že sdělení policisty Ř.

z Dopravního oddělení Domašov, že videozáznam byl poskytnut v takové podobě, v jaké byl vytvořen měřičem PolCam, nebylo do něj jakkoliv zasahováno a chybějící sekvence z počátku obou měření byly způsobeny přímo záznamovým zařízením měřiče PolCam PC2006. Uvedl také, že videozáznam nikdo nesestříhával ani nijak neupravoval, jak se domníval žalobce.

Soud má za to, že pořízený videozáznam z měření rychlosti lze jako důkaz pro spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici D1 ze strany žalobce použít, a že nejvyšší naměřená rychlost 189 km/hod. je skutečná rychlost, kterou žalobce jel, přičemž v jeho prospěch bylo použito snížení o $\pm 3\%$, takže výsledná rychlost 183 km/hod. je rychlost, s níž lze počítat, že žalobce na dálnici D1 jel, přičemž dle zákona povolenou rychlostí je rychlost 130 km/hod. a je tedy evidentní, že žalobce překročil stanovenou rychlost o 53 km/hod.

Pokud jde o žalobce, ten sám nenabízel žádné jiné důkazy, než byly provedeny, pouze měření zpochybňoval s ohledem na výměru letních pneumatik za zimní, což dle soudu, jak uvedl, není námitka důvodná a také to, že by do videozáznamu bylo nějakým způsobem zasahováno, či že tento byl upravován, což se také neprokázalo.

Soud nesouhlasí ani s tím, že mělo být zahájeno i přestupkové jednání zachycující na videozáznamu v určitém úseku nižší překročení rychlosti než 183 km/hod. (167 km/hod.) a obě přestupková jednání měla být projednána společně.

S tímto soud nesouhlasí, ztotožňuje se se stanoviskem žalovaného, že se jedná v daném případě o pokračování jednoho přestupkového jednání, které vyvrcholilo v měřeném úseku překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 53 km/hod.

Soud pak nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že přestupek, kterého se měl dopustit, nebyl spáchán úmyslným jednáním, přinejmenším v rovině úmyslu nepřímého.

Podle § 4 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v tehdy platném znění, přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.

Soud se ztotožňuje s tím, jak byl ohodnocen přestupek žalobce v tom smyslu, že byl spáchán přinejmenším v rovině úmyslu nepřímého, neboť žalobce věděl, že výrazně překračuje v určitém úseku dálnice D1 rychlost o 53 km/hod. Věděl to, neboť rychlost se mu ukazuje na tachometru a navíc se nejedná o řidiče začátečníka, že rychlost na dálnici je stanovena 130 km/hod., a že překročení této rychlosti o 53 km/hod. je jednání, kterým může ohrozit zájem chráněný zákonem, a to je ochrana zdraví, života a majetku svého nebo ostatních účastníků silničního provozu a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Věděl totiž, že výrazným způsobem rychlost, která je na dálnici stanovena, porušuje a musel být srozuměn s tím, že toto činí.

K dalším žalobním námitkám pak soud uvádí, že má za to, že i místo spáchání přestupku bylo stanoveno správně, tedy šlo o místo, kde ke spáchání přestupku skutečně došlo, a pokud žalobce nesouhlasí s uloženou sankcí, zejména v zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 10 měsíců, uvádí soud, že s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně se plně ztotožňuje a také s tím, že jako přítěžující okolnost v případě žalobce bylo přihlédnuto k výraznému překročení povolené rychlosti na

dálnici, což bylo také velmi podrobně správním orgánem I. stupně zdůvodněno a také, že pokud jde o osobu žalobce, tak jak uvádí ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož se přihlédne i k osobě pachatele, bylo správně přihlédnuto k tomu, že se jedná o řidiče neukázněného, který se v předchozí době dopustil už řady přestupkových jednání.

Soud také souhlasí s tím, že pokud jde o zákaz činnosti, že byl uložen zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu, neboť skutečně zákon o silničním provozu neuvádí, že by mělo při zákazu činnosti, a to zákazu řízení motorových vozidel přicházet v úvahu vždy pouze zákaz řízení určitého druhu motorového vozidla.

Pokud pak žalobce namítá, že součástí sankce není ve výroku rozhodnutí uvedena „ztráta“ v bodovém ohodnocení, soud souhlasí s tím, že bodové hodnocení není sankcí, neboť podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích v tehdy platném znění za přestupek lze uložit tyto sankce:

- a) napomenutí
- b) pokutu
- c) zákaz činnosti
- d) propadnutí věci
- e) zákaz pobytu.

Bodové ohodnocení není tedy sankcí ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud věc uzavírá tak, že správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutkový stav věci, vyšel ze všech důkazů, které byly k dispozici a ani žalobce provedení žádných dalších důkazů, a to ani v soudní žalobě, neuváděl.

Žaloba dle soudu tedy důvodná není, a proto ji soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. září 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně